Р Е Ш Е Н И Е
№ 45142

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **7487** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Г. С., [ЕГН], с адрес: [населено място], [населено място], [улица], подадена чрез адв. Я. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1576052/11.06.2026 г., издадена от М. Г. В. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В жалбата се поддържа, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че регистрацията на управлявания от него лек автомобил е прекратена служебно по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, без собственикът на автомобила – неговата съпруга К. С. да е бил уведомен нито от Информационния център към Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ), нито от органите на „Пътна полиция“. Поради това и тъй като регистърът на служебно прекратените регистрации не е публично достъпен, жалбоподателят не е знаел и не е могъл да узнае, че управлява моторно превозно средство с прекратена регистрация. Деянието му не е виновно и не съставлява нарушение по чл. 140, ал. 1 вр. чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което е материалноправна предпоставка за мярката. Позовава се на тълкувателно постановление на Общото събрание на Наказателната колегия на ВКС и Първа и

Втора колегия на ВАС по т.д. № 3/2022 г. Сочи още, че органът не е събрал доказателства дали процедурата по служебното прекратяване на регистрацията е спазена (чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК). Поддържа също, че на 11.06.2026 г. е сключена нова задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ и регистрацията е служебно възстановена, поради което мярката е несъразмерна (чл. 6 АПК). Иска заповедта да бъде отменена и да му бъдат присъдени разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. В депозирана писмена молба адв. С. поддържа жалбата и претендира разноски по представен списък.
Ответникът – мл. автоконтрольор М. Г. В., се представлява от юрк.П., който оспорва жалбата и моли съда да потвърди процедената ЗППАМ. Допълнителни съображения по съществото на спора са развити в представени по делото писмени бележки чрез юрисконсулт С. К.. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.
Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Лек автомобил „О. Ампера“ с рег. [рег.номер на МПС] , рама 1G0R86E48CU117706, е регистриран за първи път в Република Б. на 11.07.2025 г. като внесен от Н.. На 20.11.2025 г. е отразена промяна в собствеността въз основа на договор за покупко-продажба от 05.11.2025 г., като собственик на автомобила е К. К. С. – съпруга на жалбоподателя (удостоверение за сключен граждански брак от 01.09.2023 г.).
Според представената от ответника справка от АИС „КАТ – Регистрация“ на 09.06.2026 г. в 04:24 ч. е отразено „прекратяване на регистрацията – без ГО“, подуслуга „прекратяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО“, с отбелязване в графа „други“: „3046 / 15.05.2026 / уведом. на 10.05.2026“. На 11.06.2026 г. в 20:12 ч. е отразено „служебно възстановяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна ГО“ въз основа на полица № BG/23/126002031889, валидна до 10.06.2027 г.
На 11.06.2026 г. около 18:15 ч. жалбоподателят е управлявал посочения автомобил в [населено място] по [улица]в посока от [улица]към [улица], когато е спрян за проверка срещу бензиностанция „О.“ от екип на отдел „Пътна полиция“ – СДВР. При извършената проверка в РСОД и ОДЧ е установено, че автомобилът е без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и че регистрацията му е прекратена служебно на 09.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Обстоятелствата са отразени в докладна записка от 11.06.2026 г. на мл. автоконтрольор В. С..
За установеното на жалбоподателя е съставен АУАН серия GA № 4908666 от 11.06.2026 г. за нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Актът е подписан от нарушителя, като в графата за възражения той е отбелязал, че в 22:20 ч. е получил обратно свидетелството за регистрация №[ЕИК] и двата регистрационни номера, както и че е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ № BG/23/126002031889, валидна от 21:09 ч.
В писмено сведение от 11.06.2026 г. жалбоподателят е заявил, че при проверката му е съобщено, че застраховката на автомобила е изтекла и че той е дерегистриран на 09.06.2026 г., като не е бил уведомяван за това.
Въз основа на акта е издадена оспорената заповед № GPAM-1576052/11.06.2026 г., в която фактическите обстоятелства са възпроизведени дословно от АУАН. Органът е приел, че са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, и е наложил на жалбоподателя временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Отнето е СУМПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на

11.06.2026 г.
От представените застрахователна полица № BG/23/126002031889, издадена от ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, и удостоверение на Гаранционния фонд от 13.06.2026 г. се установява, че на 11.06.2026 г. за автомобила е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с начало на покритието 21:09 ч. на 11.06.2026 г. и край 23:59 ч. на 10.06.2027 г.
По делото са приети и заповед № 513з-9626/13.09.2024 г. на директора на СДВР, с която М. Г. В. е преназначен на длъжност „мл. автоконтрольор“ в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, и заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 2б, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП. Приета е и справка-картон на водача.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Оспорената заповед е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Тя подлежи на съдебен контрол по реда на АПК съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Жалбата е подадена от адресата на акта, чиито права са пряко засегнати, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК: заповедта е връчена на 11.06.2026 г., а жалбата е подадена на 15.06.2026 г. Жалбата е допустима.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, като преценката се извършва към момента на издаването му (чл. 142, ал. 1 АПК).
Според чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по закона или на оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ – СДВР да издават такива заповеди. Издателят на заповедта заема длъжност „мл. автоконтрольор“ в същия отдел. Заповедта е издадена от компетентен орган, в писмена форма, и съдържа фактически и правни основания. Формално изискванията на чл. 59, ал. 2 АПК са спазени.
Според чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, както е възпроизведен и в оспорената заповед, мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ се прилага спрямо водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Хипотезата на нормата изисква извършено административно нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. В случая това е управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред (чл. 140, ал. 1 ЗДвП).
Принудителната административна мярка не е административно наказание. Законодателят обаче е обвързал прилагането ѝ с извършено нарушение, а не само с обективно противоправно състояние. Затова съдът следва да провери дали поведението на адресата осъществява всички признаци на нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, включително от субективна страна. Съгласно чл. 6 ЗАНН административно нарушение е само деянието, извършено виновно. Тежестта да докаже фактическите основания на акта, включително наличието на вина, е на органа (чл. 170, ал. 1 АПК). Доказателствената сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП обхваща само констатираните в него факти. Актът не съдържа констатации относно знанието на водача за прекратяването на регистрацията.
Според чл. 143, ал. 10 ЗДвП регистрацията на пътно превозно средство се прекратява служебно при получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 КЗ. Прекратяването се отразява в автоматизираната информационна система, без да се издава отделен акт, който да се съобщава на собственика. Р. на превозните средства с прекратена регистрация не е публично достъпен. По тези съображения с Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по т.д. №

3/2022 г. на Общото събрание на съдиите от Наказателната колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС е прието, че не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 ЗДвП водач, който управлява МПС, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на МПС. Тълкуването е задължително за съдилищата по чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт. То засяга самото нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което е материалноправна предпоставка за мярката. Затова е относимо и при преценката на законосъобразността на оспорената заповед.

В случая от събраните доказателства не се установява собственикът на автомобила да е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията. Отбелязването в справката от АИС „КАТ – Регистрация“ („3046 / 15.05.2026 / уведом. на 10.05.2026“) не доказва такова уведомяване. От него не може да се установи какво е съдържанието на уведомлението, до кого е адресирано, по какъв начин е изпратено и дали е получено. Дори да се приеме, че касае уведомление на Информационния център по чл. 574, ал. 10 КЗ, такова уведомление само съобщава за липсата на застраховка и дава срок за представяне на доказателства. То не уведомява за прекратяване на регистрацията, което е настъпило по-късно – на 09.06.2026 г. Освен това жалбоподателят не е собственик на автомобила, а само негов водач. Липсват каквито и да е доказателства той лично да е знаел, че регистрацията е прекратена. Обратно, видно от неговото сведение и от докладната записка, прекратяването е установено едва при проверката в РСОД. Към този момент автомобилът е бил с поставени регистрационни табели и с налично свидетелство за регистрация, които са иззети едва след проверката. Проверката е извършена два дни след отразяването на прекратяването в системата.

Неоснователно е твърдението в писмените бележки на ответника, че жалбоподателят е бил „напълно наясно“, че управлява нерегистрирано МПС. Твърдението не се подкрепя от нито едно доказателство по делото. Бележките са общи по съдържание, не обсъждат конкретните възражения в жалбата и се позовават на административнонаказателното производство, а не на производството по прилагане на принудителна административна мярка.

Следователно не е доказано, че жалбоподателят е управлявал автомобила виновно, при съзнание, че регистрацията му е прекратена. Деянието не е съставомерно по чл. 175, ал. 3 ЗДвП от субективна страна. Не е налице и материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП – водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Административният орган не е изяснил този релевантен факт и не е събрал доказателства за него, в нарушение на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК. Вместо това е възпроизвел констатациите на АУАН, които не обхващат субективната страна на деянието. Заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и следва да бъде отменена на основание чл. 146, т. 4 АПК.

Предвид този извод съдът не обсъжда доводите за несъразмерност на мярката, основани на сключената на 11.06.2026 г. застраховка и служебното възстановяване на регистрацията. Тези обстоятелства са настъпили след издаването на заповедта и по принцип не се отразяват на законосъобразността ѝ, която се преценява към момента на издаването (чл. 142, ал. 1 АПК).

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК искането на жалбоподателя за разноски е основателно. Той е доказал разноски в размер на 505,11 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 500 евро адвокатско възнаграждение. Възнаграждението е договорено с договор за правна защита и съдействие от 12.06.2026 г. и е заплатено изцяло по банков път на 12.06.2026 г. по сметката на адвоката, посочена в договора, с основание „услуги по договор за правни услуги от 12.06.26“. Обстоятелството, че преводът е нареден от съпругата на жалбоподателя, не променя извода, че разноските са действително направени от страната. Плащането е извършено за нейна сметка и по сключения от нея договор. Възражението на ответника за прекомерност на

адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 ГПК вр. чл. 144 АПК е неоснователно и са налице основания за намаляването му.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 -ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Г. С., [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1576052/11.06.2026 г., издадена от М. Г. В. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Г. С., [ЕГН], сумата от 505,11 (петстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро, представляваща разноски по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.